

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 U 042410 26 Uvp 2
Sarajevo, 17.06.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Krkeljaš Milorada, kao predsjednika vijeća, Babić Stanković Aleksandre i Ajanović-Selimović Amele, kao članova vijeća, te Hodžić Merhunise kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja K.G. iz S., ulica O. broj ..., zastupanog po punomoćnicima Muhović Bahriji i Tanović Suzani, advokatima iz Sarajeva, protiv akta broj: 05/02-19-1337/22 od 26.09.2022. godine tuženog Ministarstvo komunalne privrede, infrastrukture, prostornog uređenja, građenja i zaštite okoliša Kantona Sarajevo, u upravnoj stvari reizvršenja rješenja, odlučujući o zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom od strane tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 042410 22 U od 20.11.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 17.06.2026. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 042410 22 U od 20.11.2025. godine odbijena je tužiteljeva tužba podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj: 23/1-372-2213/98 od 15.08.2022. godine. Tim prvostepenim rješenjem dozvoljeno je K.S., zainteresovanom licu iz ovog upravnog spora, reizvršenje rješenja Uprave za stambena pitanja broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine i vraćanje u posjed stana u ulici O. broj ... (tačka I dispozitiva); utvrđeno da stan u ulici O. broj ... koristi K.G. (tačka II dispozitiva), te tačkom III dispozitiva naloženo K.G. iseljenje iz predmetnog stana u roku od 15 dana od dana prijema rješenja i konstatovano da žalba ne odlaže izvršenje rješenja.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj, po punomoćniku, pobija navedenu presudu prvostepenog suda zbog povrede pravila postupka, odnosno Zakona o upravnom postupku i Zakona o upravnim sporovima, te povrede Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, navodeći da prvostepena presuda ne sadrži jasne, logične i argumentovane razloge zbog kojih je tužba odbijena, te da su u konkretnom slučaju upravni organi na utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenili odredbu člana 285. Zakona o upravnom

postupku. Čineći nespornim da je rješenje Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine (kojim je K.G. bilo utvrđeno pravo na povrat predmetnog stana) poništeno u cjelosti, te da je u ponovnom postupku doneseno rješenje Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo od 19.02.2016. godine, kojim je odbijen zahtjev K.G. za vraćanje u posjed predmetnog stana, u zahtjevu je istakao da tim rješenjem nije određena bilo kakva radnja koju bi trebalo izvršiti, te se K.G. ne može naložiti iseljenje iz stana, što znači da rješenje od 19.02.2016. godine nije izvršno, pa je proizvoljan zaključak suda da K.G. nema više pravo korištenja predmetnog stana, te da se stan vraća u raspolaganje nadležnog organa, jer o pravu korištenja stana nije odlučivano ovim rješenjem, niti je utvrđeno da K.S. pripada bilo kakvo pravo u odnosu na predmetni stan. Nadalje je istaknuto da je prvostepeni organ rješavao mimo i preko prijedloga predlagatelja reizvršenja, jer nije, kako je to traženo prijedlogom za reizvršenje, donio zaključak o dozvoli reizvršenja rješenja Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj: 23/1-372-2213/98 od 19.02.2016. godine, bez koga se, kako je navedeno, ne može provesti reizvršenje rješenja, pri čemu se pozvao na odredbe članova 275., 267. 282. - 284. Zakona o upravnom postupku. Navedeno je da prvostepeni organ nije mogao donijeti rješenje kojim se dozvoljava reizvršenje rješenja Uprave za stambena pitanja broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine i dozvoljava vraćanje u posjed stana K.S., te nalaže K.G. iseljenje iz predmetnog stana, jer je to „pravno nemoguće iz razloga što je rješenje od 23.04.2012. godine poništeno u cjelosti, a doneseno novo rješenje od 19.02.2016. godine“ Istaknuto je da nije razjašnjeno zašto žalba nema suspenzivno dejstvo, te da je protivno odredbama ZUP-a donesen zaključak o dozvoli izvršenja rješenja od 15.08.2022. godine, te se K.G. prinudno iseljava iz stana, pa iz svega proizilazi da u konkretnoj upravnoj stvari uopšte nije bilo reizvršenje (ni rješenja iz 2012.g. ni rješenja iz 2016.g.), nego je proveden postupak izvršenja sasvim novog rješenja od 15.08.2022. godine, te da je upravni postupak zapravo vođen u cilju stvaranja uslova za povrat K.S. u posjed predmetnog stana, a u nedostatku pravnog osnova, uz samovoljno i proizvoljno postupanje upravnih organa, kako u pogledu utvrđivanja činjeničnog stanja, ocjene dokaza, tako i primjene procesnog i materijalnog prava, pri čemu su i upravni organi i sud zanemarili da nalog za iseljenje predlagatelja reizvršenja K.S. iz predmetnog stana po rješenju prvostepenog organa iz 2012. godine nije u vezi sa odbijanjem zahtjeva K.G. za povrat stana, nego na osnovu člana 11. i 11a. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, što sve ukazuje da se u odnosu na predlagatelja reizvršenja i izvršenika „primjenjuju različiti aršini“, pa se u odnosu na K.G. u postupku reizvršenja navodno usklađuje faktičko sa pravim stanjem, dok se kod predlagatelja reizvršenja to ne čini, već sud zaključuje da se pravni osnov predlagatelja reizvršenja ne preispituje, čak ni po osnovu ugovora o korištenju stana koji je zaključio K.S. za predmetni stan 01.06.2000. godine, a koji je ništav po sili Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, pa je proizvoljan zaključak suda da je „cijenio sve tužbene navode ali ih nije posebno obrazlagao, ekonomičnosti radi, jer odluka suda nije mogla biti drugačija od donesene“, čime je povrijeđeno tužiteljevo pravo na obrazloženu sudska odluku kao element prava na pravično suđenje. Zbog svega izloženog predloženo je da se zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke uvaži, pobijana presuda preinači na način da se uvaži tužba, te poništi osporeno rješenje tuženog organa, kao i prvostepeni upravni akt u pobijanim tačkama i riješi upravna stvar tako da se odbija kao neosnovan prijedlog K.. S. za dozvolu reizvršenja rješenja, zaprimljen kod Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo 02.07.2019. godine ili da se zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke uvaži, presuda Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 042410 22

U od 20.11.2025. godine ukine i predmet vrati Kantonalnom sudu u Sarajevu na ponovni postupak i odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi organ je, ostajući pri razlozima datim u osporenom rješenju, predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke zainteresovano lice K.S., po punomoćnicima, predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao pobijanu presudu u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga :

Iz obrazloženja pobijane presude i stanja upravnog spisa proizilazi da je prvostepeni sud poprimio utvrđenim da je po zahtjevu tužitelja K.G. za vraćanje u posjed stana u ulici K. 0-3, u ponovnom postupku, nakon donošenja presude Vrhovnog suda Federacije BiH broj: 09 0 U 001487 09 Uvp od 07.07.2011. godine, Uprava za stambena pitanja donijela rješenje broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine, kojim je potvrđeno da je K.G. bio korisnik stana u ulici O. broj ... (ranije K. 0-3) i utvrđeno da mu pripada pravo na vraćanje u posjed predmetnog stana (tačke I i II dispozitiva). Tačkama III, IV, V i VI dispozitiva istog rješenja utvrđeno je da K.S. koristi predmetni stan na osnovu zaključenog ugovora o korištenju stana broj: 03/1-KM-1-8392/00 od 01.06.2000. godine i utvrđen je prestanak prava korištenja stana, uz obavezu K.S. da napusti stan u roku od 15 dana od dana dostavljanja rješenja, bez prava na alternativni smještaj, po standardima utvrđenim Zakonom o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, te da žalba ne odlaže izvršenje rješenja. Žalba K.S. izjavljena protiv tog rješenja odbijena je rješenjem Ministarstva stambene politike Kantona Sarajevo, broj: 27/02-23-1190/12 od 20.06.2012. godine, a u postupku izvršenja rješenja Uprave za stambena pitanja, broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine, K.S. je dana 24.07.2012. godine, službenom licu predao ključeve predmetnog stana, te je dana 30.07.2012. godine u posjed uveden punomoćnik K. G.

Nadalje proizilazi da je presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 016046 12 U od 02.10.2015. godine, rješenje Ministarstva stambene politike Kantona Sarajevo od 20.06.2012. godine poništeno, nakon čega je rješenjem Ministarstva prostornog uređenja, građenja i zaštite okoliša Kantona Sarajevo, broj: 27/02-23-1190/12 od 26.11.2015. godine, poništeno rješenje Uprave za stambena pitanja broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje. Postupajući u ponovnom postupku, Uprava za stambena pitanja je donijela rješenje broj: 23/1-372-2213/98 od 19.02.2016. godine, kojim je, kao neosnovan, odbijen zahtjev K.G. za vraćanje u posjed predmetnog stana. Protiv navedenog rješenja žalbu je izjavio K.G., putem punomoćnika, a ista je odbijena kao neosnovana rješenjem Ministarstva prostornog uređenja, građenja i zaštite okoliša Kantona Sarajevo, broj: 05/02-23-593/16 od 30.03.2016. godine. U upravnom sporu K.G. protiv tog rješenja Ministarstva od 30.03.2016. godine Kantonalni sud u Sarajevu je donio presudu broj: 09 0 U 026429 16 U od 24.06.2019. godine, kojom se tužba

odbija, a presudom Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 09 0 U 026429 19 Uvp od 11.11.2021. godine odbijen je zahtjev za vanredno preispitivanje te presude.

Dana 27.06.2019. godine zainteresovano lice iz ovog upravnog spora K.S. podnio je prijedlog za reizvršenje rješenja Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine, te je prvostepeni organ rješenjem od 15.08.2022. godine tačkom I dispozitiva rješenja dozvolio K.S. reizvršenje rješenja Uprave za stambena pitanja broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012.godine i vraćanje u posjed stana u ulici O. broj Tačkom II dispozitiva istog rješenja utvrđeno je da predmetni stan koristi K.G.. Tačkom III dispozitiva naloženo je K.G. iseljenje iz predmetnog stana u roku od 15 dana od dana prijema rješenja, te konstatovano da žalba ne odlaže izvršenje rješenja. Protiv ovog rješenja žalbu je izjavio K.G., koja je odbijena osporenim rješenjem tuženog, a pobijanom presudom prvostepeni sud je odbio tužiteljevu tužbu protiv ovog rješenja cijeneći da je pravosnažnim i izvršnim rješenjem Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo broj: 23/1-372-2213/98 od 19.02.2016. godine utvrđeno da tužitelj K.G. nema više pravo korištenja predmetnog stana, te da je time prestao pravni osnov za faktičko stanje uspostavljeno ranijim izvršenjem rješenja Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj : 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine, zbog čega je organ koji je proveo izvršenje bio ovlašten da, u skladu sa članom 285. Zakona o upravnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, donese rješenje o reizvršenju.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog Suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Prije svega, neosnovani su navodi zahtjeva da prvostepena presuda ne sadrži jasne, logične i argumentovane razloge za odluku, jer su razlozi zbog kojih je tužiteljeva tužba odbijena sadržani u obrazloženju pobijene presude, odnosno u istoj je prvostepeni sud obrazložio zašto smatra neosnovanim razloge tužbe, te naveo na osnovu čega je donio odbijajuću odluku, a neosnovani su i navodi o pogrešnoj primjeni odredbe člana 285. stav 1. Zakona o upravnom postupku.

Naime, odredbom člana 285. stav 1. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/98, 48/99 i 61/02), propisano je da kad je na osnovu rješenja provedeno izvršenje, a to rješenje kasnije poništeno ili izmijenjeno, izvršenik ima pravo tražiti da mu se vrati ono što mu je oduzeto, odnosno da se vrati u stanje koje proizilazi iz novog rješenja, te stavom 2. da o traženju izvršenika iz stava 1. ovog člana rješava organ koji je donio zaključak o dozvoli izvršenja.

Ovom zakonskom odredbom regulisana je situacija kada je provedeno izvršenje rješenja, a kada kasnije - po pravnom sredstvu u upravnom postupku ili po tužbi u upravnom sporu to rješenje bude poništeno i izmijenjeno, u kom slučaju zakon daje pravo izvršeniku da traži da se stvar vrati u stanje koje proizilazi iz novog rješenja, a upravo takva situacije je bila u konkretnom slučaju, jer je rješenje Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj : 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine izvršeno i u izvršenju tog rješenja K.S. je napustio predmetni stan, jer je tim rješenjem utvrđena njegova obaveza napuštanja stana, pa nakon što je to rješenje od 23.04.2012. godine poništeno (što i sam podnositelj zahtjeva čini nespornim), te u ponovnom postupku

odbijen zahtjev K.G. za povrat stana, stekli su se uslovi za reizvršenje, jer je poništenjem rješenja koje je izvršeno stanje koje je nastalo na osnovu tog izvršenog rješenja ostalo bez pravnog osnova i mora se dovesti u sklad sa novim rješenjem. Kako je zainteresovano lice iz ovog upravnog spora K.S. napustio predmetni stan u postupku izvršenja rješenja od 23.04.2012. godine, to on slijedom izloženog ima pravo da mu se u postupku reizvršenja vrati oduzeti posjed stana, bez obzira što rješenjem donesenim u ponovnom postupku nije određena bilo kakva radnja koju bi trebalo izvršiti, kako se to u zahtjevu za vanredno preispitivanje ističe. Zbog navedenog su neosnovani navodi zahtjeva da se K.G. ne može naložiti iseljenje iz stana, jer nije utvrđeno da K.S. pripada bilo kakvo pravo u odnosu na predmetni stan. Ovo iz razloga jer je K.G. (tužitelju) stan predat u posjed izvršenjem rješenja koje je kasnije poništeno, pa se reizvršenjem tog rješenja od 23.04.2012. godine uspostavlja ranije stanje ove upravne stvari, te se podnosiocu zahtjeva za reizvršenje vraća ono što mu je naprijed navedenim izvršenjem oduzeto tj. posjed predmetnog stana što je i cilj reizvršenja, a upravo zbog navedenog žalba nema suspenzivno dejstvo.

Neosnovano je u zahtjevu za vanredno preispitivanje istaknuto da je prvostepeni organ rješavao mimo i preko prijedloga predlagatelja reizvršenja, jer nije, kako je to traženo prijedlogom za reizvršenje, donio zaključak o dozvoli reizvršenja rješenja Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj: 23/1-372-2213/98 od 19.02.2016. godine. Naime, podnesenim zahtjevom zainteresovano lice iz ovog upravnog spora K.S., po punomoćniku, nije ni tražio donošenje zaključka o reizvršenju rješenja od 19.02.2016. godine, kako se to u zahtjevu za vanredno preispitivanje navodi, već je tražio da se utvrdi da je to rješenje od 19.02.2016. godine pravosnažno i izvršno, te da se dozvoli reizvršenje ranijeg rješenja na osnovu koga je K.G. predat u posjed predmetni stan, a to je rješenje od 23.04.2012. godine.

Potpuno su bez osnova i navodi zahtjeva za vanredno preispitivanje da prvostepeni organ nije mogao donijeti rješenje kojim se dozvoljava reizvršenje rješenja Uprave za stambena pitanja broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine i dozvoljava vraćanje u posjed stana K.S., te nalaže K.G. iseljenje iz predmetnog stana, jer je to „pravno nemoguće iz razloga što je rješenje od 23.04.2012. godine poništeno u cjelosti, a doneseno novo rješenje od 19.02.2016. godine“. Ovo iz razloga jer upravo poništenje rješenja od 23.04.2012. godine i drugačije rješavanje predmetne upravne stvari predstavlja zakonski osnov za reizvršenje u smislu odredbe člana 285. stav 1. Zakona o upravnom postupku koja je u konkretnom slučaju pravilno primijenjena.

Neosnovano se u zahtjevu za vanredno preispitivanje ističe da „u konkretnoj upravnoj stvari uopšte nije bilo reizvršenje ni rješenja iz 2012.g. ni rješenja iz 2016.g.“, jer se radi upravo o reizvršenju rješenja Uprave za stambena pitanja broj: 23/1-372-2213/98 od 23.04.2012. godine koje je dozvoljeno rješenjem Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj: 23/1-372-2213/98 od 15.08.2022. godine, a postupak kasnijeg izvršenja tog rješenja podnositelj zahtjeva ne može osporavati u ovom zahtjevu za vanredno preispitivanje, jer je protiv kasnije donesenog zaključka Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj: 23/1-372-2213/98 od 16.09.2022. godine imao mogućnost podnošenja redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku, koju je (prema stanju kompletnog spisa dostavljenog ovom Sudu) i koristio, ali ne može to isticati u ovom upravnom sporu u kojem je zadatak ovog Suda ocjena pravilnosti i zakonitosti presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 042410 22 U od 20.11.2025. godine kojom je izvršena ocjena zakonitosti konačnog upravnog akta -

rješenja Ministarstva komunalne privrede, infrastrukture, prostornog uređenja, građenja i zaštite okoliša Kantona Sarajevo, broj: 05/02-19-1337/22 od 26.09.2022. godine.

Nije od značaja ni pozivanje podnosioca zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke na odredbe člana 11. i 11a. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 11/98, 38/98, 12/99, 18/99, 27/99, 43/99, 31/01, 56/01, 15/02, 24/03, 29/03 i 81/09) i isticanje da je ugovor o korištenju stana koji je zaključio K.S. za predmetni stan 01.06.2000. godine ništav po sili Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima (u kom dijelu je pravilan zaključak prvostepenog suda iz obrazloženja pobijane presude), jer to nije predmet preispitivanja u postupku reizvršenja čiji je cilj, kako je već naprijed navedeno, uspostavljanje stanja koje proizilazi iz novog rješenja nakon što je rješenje na osnovu koga je provedeno izvršenje, kasnije poništeno ili izmijenjeno, a o zahtjevu za reizvršenje, na osnovu izričite odredbe člana 285. stav 2. Zakona o upravnom postupku upravo rješava organ koji je donio zaključak o dozvoli izvršenja rješenja koje se reizvršava.

Prema predmetnom činjeničnom utvrđenju (čiju potpunost i pravilnost ovaj Sud nije ni mogao cijeliti shodno odredbi člana 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima) iz spisa ne proizilazi da se radilo o bilo kakvom samovoljnom i proizvoljnom postupanju upravnih organa u pogledu ocjene dokaza i primjene procesnog i materijalnog prava, pa su, po ocjeni ovog Suda, ovi navodi potpuno paušalni

Pozivanje tužioca na povredu pravila postupka nije osnovano, jer tuženi i prvostepeni sud ničim nisu onemogućili tužioca da zaštiti svoja prava i interese.

Imajući u vidu navedeno ovaj Sud nije utvrdio povredu prava tužioca navedenih u zahtjevu za vanredno preispitivanje, uključujući i prava iz Ustava i Evropske konvencije, a svi ovi prigovori izneseni su paušalno bez isticanja na koji su način povrijeđena ta prava.

Po ocjeni ovog Suda prvostepeni sud je za svoju odluku dao jasne i precizne razloge, a i organi uprave, jer su obrazložili svoje odluke i dali razloge zašto je u konkretnom slučaju dozvoljeno reizvršenje rješenja, pri čemu je tužiocu omogućeno učešće u upravnom postupku i pružena mogućnost da predoči i predlaže dokaze, kao i da se izjasni o svim činjenicama značajnim za rješenje ove upravne stvari, te kako je i prvostepeni sud za svoju odluku dao jasne i precizne razloge, uz poštivanje procesnih prava tužioca, to se ne može zaključiti da se radilo o bilo kakvoj povredi zakona na njegovu štetu.

Neosnovani su i navodi zahtjeva za vanredno preispitivanje koji se odnose na način i obim u kome je prvostepeni sud dao odgovor na navode tužbe i ocjenu dokaza u pobijanoj presudi, jer se prema odredbi člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima u presudi moraju cijeliti svi navodi tužbe, ali ne postoji obaveza suda da se izjašnjava o argumentima koji nisu imali uticaja na donošenje odluke, nego samo o onim argumentima koji su po profesionalnoj ocjeni relevantni za predmetnu upravnu stvar, odnosno sud je u obavezi dati odgovarajuće i dovoljne razloge za svoju odluku što je u konkretnom slučaju prvostepeni sud učinio u obrazloženju pobijane presude, tako da, po ocjeni ovog Suda, nije povrijeđeno tužiteljevo pravo na obrazloženu odluku.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj Sud je i ostale navode zahtjeva za vanredno preispitivanje ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar

Hodžić Merhunisa, s.r.

Predsjednik vijeća

Krkeljaš Milorad, s.r.